

Alfred Bosch. Conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

“El que defensa Catalunya entronca amb els valors europeus”

Pont i Pujol

empresistes

Més de 50 anys impulsant el creixement empresarial

CONSULTORIA INTEGRAL

per a pimes i patrimonis familiars

www.pontipujol.com · tel. 93 764 04 69

EL PUNT AVUI+

1,20€

DILLUNS • 27 de gener del 2020. Any XLV. Núm. 15252 - AVUI / Any XLII. Núm. 14122 - EL PUNT

NACIONAL

P15-17

La indústria dels videojocs facturarà fins a 750 milions

CREIXEMENT • El llibre blanc de la indústria catalana del videojoc fa una previsió de creixement del 27% per al 2020

DINAMISME • L'informe constata el dinamisme d'aquesta indústria a Catalunya, que dona feina a més de 5.000 persones

NACIONAL

P12,13

L'estació de Vall de Núria, en una imatge d'ahir al matí ■ V.D.N.

Un temporal històric

Els experts han registrat dades de pluges i vent sense precedents

Economia

P18

Els presidents de les patronals i el conseller de Treball ■

Pimec i Foment, contra les cambres

Les dues patronals es neguen a assistir a una reunió convocada per Canadell

Societat

P10

Un 35% dels catalans, a favor d'apujar impostos

Segons l'estudi del CEO, els ciutadans volen més inversió en sanitat i educació

L'ESPORTIU

Bàsquet

Kobe Bryant mor en un accident

VIDRES MIRALLS

MASCARELL

Des de 1953

S.L.

C/ Lepanto, 64 (a prop de la Renfe)
MATARÓ · Tel. 93 755 25 25

Vidres de seguretat, aïllants, antifoc

381402-1125374w

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Lluís Falgàs

Negociació secreta

Ningú té cap dubte que el govern espanyol i la Generalitat estan negociant. Una negociació que de moment no serveix per veure el final de res. És difícil saber què s'està discutint i qui ho està negociant. Avui no hi ha cap negociació oficial ni pública sobre el futur dels presos, sobre un referèndum, l'autodeterminació, la República, l'autonomia, el blindatge de la llengua immediatament, un pacte fiscal... La negociació actual depèn simplement d'una entrevista dels presidents Quim Torra i Pedro Sánchez anunciada per a aquest mes de febrer. Tot apunta que serà una altra escena de sofà entre el president del govern i el president de la Generalitat. El govern català vol parlar de temes concrets per la independència de Catalunya a diferència del govern espanyol, que vol mantenir obert el cafè per a tots, i es preveu que en els pròxims dies hi haurà escenes de sofà arreu del territori espanyol amb tots els presidents autonòmics. No és gratuït i probablement forma part de la negociació secreta o

En un món on periodistes i jutges són propietaris de la veritat, és més pràctica la negociació secreta

discreta que Sánchez i Torra parlin en directe a Barcelona després que fa quatre dies Pedro Sánchez no contestava el telèfon al president. Com també destaca que Carles Puigdemont tingui escò al Parlament Europeu després que en la darrera campanya electoral Sánchez anunciés públicament que més d'hora que tard portaria l'expresident a Espanya perquè l'empresonessin i el jutgessin. Tampoc són gratuïtes les facilitats que sembla que oferirà el govern francès per l'acte de Puigdemont a Perpinyà o que la conselleria de Justícia hagi pogut donar el vistiplau perquè demà compareguin al Parlament Junqueras, Romeva, Bassas, Turull, Rull i Forn. Trepitjaran el Parlament per explicar les repercussions de l'aplicació de l'article 155, cosa que fa un any els va ser negada rotundament per les institucions penitenciàries.

En un món on alguns periodistes i alguns jutges són propietaris de la veritat absoluta, és més rendible i pràctica la negociació secreta i que hom es pugui despertar amb un acord enllestit i definitiu. Negociació difícil en un escenari polític on hi ha tants caps tants barrets. Ni l'independentisme va a l'una. Ni l'unionisme, tampoc...

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Una clau a Sobibor

A *El monstre de la memòria*, Yishai Sarid descriu la visita d'un ministre israelià a Treblinka amb la intenció de retre honors a "algun lloc relacionat amb la Xoà". El protagonista de la novel·la, un historiador del sistema concentracionari nazi que aspira a promocionar-se davant les autoritats del Iad va-Xem tot treballant de guia turístic als camps d'extermini de Polònia, assisteix atònit a una cerimònia expeditiva: el ministre baixa del cotxe, es posa la quipà i, escortat pel seu seguici, avança a grans gambades per l'avinguda empedrada fins a arribar al monument, on diposita un ram de flors en silenci just el temps que necessita el fotògraf per retratar-lo des de tots els angles possibles. I això és tot: se'n va. El més significatiu de l'escena no és que posi en evidència l'apropiació de la història per part del poder, reduint-la a una simple acció de propaganda, sinó que la seva banalitat commemorativa sigui idèntica a la dels estudiants jueus que el guia acompanya cada setmana a Chelmno, Birkenau o Madjanek, tots embolicats amb la bandera nacional,

“Les polítiques de memòria reten culte al símbol i a la museització del lloc

entonant el kadix i encenent espelmes sense deixar de fotografiar-se davant el fossat dels afusellaments o el paviment de les cambres de gas mentre renequen contra els àrabs, els polonesos o els asquenazites, però mai contra els assassins, que són una mena d'entitat translúcida, només a propòsit "per infondre vida a les cendres". A aquest historiador obsessionat pels detalls del sistema de la mort organitzat pels nazis, el commociona l'absència de rigor d'uns visitants que reaccionen tan sols a la ràbia o al fàstic, però que no s'aturen a escoltar el vent com remou les fulles dels bedolls, a posar cara a les pi-

les de sabates i cabells exposats a les vitrines, a olorar la terra remoguda d'on encara aflora algun os durant la temporada de pluges. El contrari de l'odi és desenterrar una clau rovellada a les excavacions de Sobibor i pensar que hauràs de "passar per totes les portes d'Europa a la recerca del pany".

Les polítiques de memòria reten culte al símbol, a la museització dels llocs com a altars de contrició ("tota aquella gesticulació reconfortant") o, pitjor encara, a un imaginari de la salvació patrocinat per l'Estat, ja sigui en forma de videojoc amb el qual experimentar la sensació d'aniquilar o de ser aniquilat, o a través d'una grandiosa desfilada militar al mig d'un dels camps, com si fos possible reescriure la història, i no assumir-la com "una cascada que no para de caure amb una força descomunal". Avui, mentre els governants commemoren el 75è aniversari de l'alliberament d'Auschwitz donant-se cops al pit i escopint acusacions mesquines, potser l'únic dipositari de la memòria pot ser, com a la novel·la de Yishai Sarid, un obsès de la precisió, un guia que enfolleix.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/h3tf83>

A la tres

David Brugué / dbrugue@elpuntavui.cat

Pares que han d'aprendre

Malauradament, que a l'Estat espanyol s'ha entrat en una dinàmica de pèrdua de drets és una evidència des de fa temps. L'exemple dels polítics catalans a la presó i l'exili en pot ser el principal exponent. Però l'entrada de l'extrema dreta al Congrés dels Diputats de Madrid no ha fet cap altra cosa que incrementar aquesta deriva. Segurament no se'n sortiran en moltes coses perquè els números donen per al que donen, però la irrupció de Vox ha descol·locat totalment tant el PP com Cs, que ara juguen a veure qui està més a la dreta de tot.

L'última pensada d'aquests cervells privilegiats ha estat el que anomenen el pin parental, com si, als nens, se'ls hagués de desbloquejar com un telèfon. La qüestió és greu i planteja que siguin els pares els qui puguin decidir els continguts que els seus fills reben a l'escola en determinades matèries.

“Ja n'hi ha prou de jugar amb l'educació. Els mestres fan una tasca gens fàcil que sovint no es valora

Evidentment no entren en continguts com ara matemàtiques i geografia, van a atacar el sistema educatiu en aquells continguts que no s'adiuen amb la seva mentalitat de fa un parell de segles. Bàsicament el que no volen és que, als fills, se'ls ensenyi que el món és divers, que no tothom té els mateixos orígens, que hi ha religions que no són el cristia-

nisme o que tothom pot estimar qui li sembli, tants cops com vulgui. El fanatisme ultraconservador que impulsen és el mateix que al segle XX es va viure a alguns països europeus i que va portar a desastres bèl·lics. Tan lluny arriba la seva obsessió pel conservadorisme que a Baena, a Andalusia, un pare ha denunciat un mestre que amb motiu del Dia contra la Violència de Gènere va parlar a classe d'una dona del poble a qui el seu marit va calar foc perquè havia denunciat mals tractes.

Ja n'hi ha prou de jugar amb l'educació. Els mestres fan una tasca gens fàcil que sovint no es valora. Els pares no són els propietaris dels fills, en són els custodis. Però els nens tenen dret a rebre la millor educació possible. I això inclou matèries que no agraden a la dreta. El problema de fons és que deuen tenir por que, si els fills aprenen aquestes coses, encara els podran ensenyar un parell de coses.

De reüll

Anna Puig

Els 'Glòria' que vindran

Dies després hem pogut descobrir el paisatge desolador que ens ha deixat el pas del temporal *Glòria*. De punta a punta del país, pràcticament ningú se n'ha salvat. Si no ha estat la força de l'aigua, ha estat la neu o el vent. O tot plegat. I el balanç és dramàtic.

Desperfectes que requeriran inversions milionàries. I darrere de cada destrossa hi ha una història personal, un record familiar, una feina, mitja vida. S'ho ha endut l'aigua pràcticament en un aclucar d'ulls i en molts casos allò que s'ha malmès és irrecuperable. Com a mínim, tal com era.

Una història personal, un record familiar, una feina, mitja vida

Diuen que el que hem viscut és inèdit. Però que ho deixarà de ser d'aquí en endavant, gràcies al fet que tots plegats hem posat el nostre granet de sorra per convertir l'amenaça del canvi climàtic en un gegant que ho està capgirant tot. Lamentar-nos del perquè hem

arribat fins aquí no aporta res. Hi som, i el que toca és mirar endavant per veure com afrontem en un futur —que no serà gaire llunyà— un nou episodi com el *Glòria*. Aquests dies, el president de la Generalitat i diversos consellers s'han desplaçat pel territori per conèixer l'abast de la tragèdia i solidaritzar-se amb els afectats. Que no sigui només de cara a la galeria i que el compromís, polític i econòmic, sigui real. Que li preguntin a la gent del delta de l'Ebre quants governants s'hi han anat a fotografiar i, després de somriure davant de la càmera, se n'han oblidat.

Les cares de la notícia

VICEPRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Pablo Iglesias

Millor sense presos polítics

El líder d'Unides Podem ja va dir durant la campanya electoral, però ara ho reitera com a vicepresident del govern estatal, que prefereix veure els "dirigents independentistes negociant a les institucions" i que no li agrada "veure'ls a la presó". Com a mínim, és un cert canvi d'aires.

PRESIDENT DE RÚSSIA

Vladimir Putin

Un cop constitucional

El president rus va anunciar fa pocs dies una reforma constitucional que, segons l'oposició, debilitarà la separació de poders i és "un cop" que té com a únic objectiu perpetuar-se en el poder sigui com sigui, encara que ell ho presenti com un intent de remodelar l'anacrònic sistema polític rus.

DIRECTORA DE LA PREMIADA 'LA HIJA DE UN LADRÓN'

Belén Funes

Goya a la direcció novella

La directora barcelonina Belén Funes ha guanyat el Goya a la millor direcció novella per *La hija de un ladrón*. El palmarès també inclou els actors i actrius catalans Julieta Serrano, Eduard Fernández i Enric Auquer, i Salvador Simó, director del film d'animació *Buñuel en el laberinto de las tortugas*.

EDITORIAL

La Xina, de nou en el punt de mira

■ L'any 2003 les autoritats xineses van amagar informació sobre una epidèmia provocada per un virus, el de la SARS, que s'estenia com la pólvora per tot el país. Com ha passat sovint amb els règims totalitaris, van preferir tapar-ho tot abans que reconèixer obertament la veritat i començar a aplicar-hi solucions, més quan, en un món globalitzat com l'actual, es fa del tot necessari actuar ràpidament per evitar que una epidèmia s'estengui ràpidament arreu del món. En aquell moment, la Xina va trigar mesos a reconèixer l'abast dels contagis, fins que ja no va ser possible evitar-ho pels milers de contagis i víctimes que sorgien al país i arreu del món. L'episodi es va tancar amb més de vuit mil casos i 916 defuncions, després que l'Organització Mundial de la Salut actués de manera contundent i les autoritats xineses decidissin no amagar més informació.

La Xina viu de nou aquests dies una situació similar amb l'aparició d'un virus similar a la SARS, l'origen del qual s'ha situat a la ciutat de Wuhan, al centre del país. En aquesta ocasió, la reacció de les autoritats xineses ha semblat contundent, amb dures advertències per als governs locals que amaguin informació i amb restriccions de moviments que afecten ara mateix 40 milions de persones. Les mesures s'han decretat, a més, coincidint amb el cap d'any xinès, quan milions de persones es mouen arreu de la Xina per trobar-se amb les seves famílies, una dificultat afegida. El fet que l'OMS no hagi decretat tampoc l'alerta mundial fa pensar que confia en com el govern xinès està afrontant la malaltia, però les sospites que no s'ha actuat de manera prou diligent seran difícils que s'esvaeixin, vistos els antecedents.

Tal dia com avui fa...

1 any Nou instrument
La Crida neix reivindicant la unitat de l'1-O. El moviment polític escull Sánchez i Morral i insisteix en la unitat de l'independentisme.

10 anys Poder adquisitiu
Les pensions baixen per la retirada dels 400 euros. Els jubilats perden poder adquisitiu. La reducció mitjana és de 15 euros mensuals.

20 anys Cap a Madrid
La falta de serveis desvia a Madrid empreses que anirien a Barcelona. Les immobiliàries recomanen una política de "venda" de la ciutat.

Full de ruta

Jaume Vidal

Ells se'n van, l'art es queda

Malament ha començat el 2020 pel que fa al món de l'art. Uns protagonistes significats ens han deixat.

Només d'estrenar l'any vam dir adeu al galerista i editor Joan de Muga i al col·leccionista i perfumista Ernesto Ventós. Amb tots plegats es pot construir un relat dels darrers anys de l'ambient artístic català. Ventós perquè era un apassionat de l'art, en gaudia d'una manera que situava el col·leccionista a la mateixa alçada que el creador perquè aportava vida al sector. Donava sentit a les galeries i a la seva feina, i ho feia des d'una òptica personal: comprava peces que tenien relació amb el nas i el sentit olfatiu. Honorava així l'art, el seu ofici de perfumista i els sentits. Al seu torn, Joan de Muga és una altra part del mosaic de l'art recent. La seva galeria Joan Prats i la seva editora i sala d'art Artgràfic ens van presentar l'art de més nivell fet a Catalunya. Hi podíem veure Tàpies, Perejaume, Brossa, però també artistes in-

Ha estat un inici d'any trist per a l'art català: ens han abandonat el col·leccionista Ernesto Ventós, els galeristes Joan de Muga i Alonso Vidal i l'artista Blanca Palou

ternacionals com ara Christo i John Cage, que va exposar poc abans de la seva mort a l'Espai Poble Nou, una proposta també de Joan de Muga que amb la direcció de Gloria Moure va portar l'excel·lència dels autors internacionals del moment.

També ens ha abandonat en aquest fatídic gener la mallorquina Blanca Palou, que amb la seva llarga estada a Catalunya va liderar l'emergència dels anys noranta i els primers del segle XXI del dibuix animat. Una generació nascuda en un moment de recuperació del traç del dibuix i de la llibertat de maniobra que donava el fet que el vídeo i les càmeres digitals començaven a estar a l'abast de tothom. Generació que va tenir la mostra de William Kentridge al Macba com a gran referent.

I un altre personatge singular ens ha deixat: Alonso Vidal, galerista que obria la porta a un art fresc, arriscat, d'esperit jove. Un art, com el seu caràcter, afable, però amb determinació. De tots quatre sento el valor de l'art que ells em van ajudar a gaudir.

Tribuna

Josep Valls. Escriptor

Fum, escuma, rampoina...

Cada dia estic més convençut, perquè cada dia és més evident, que hi ha una autèntica i nova generació de gent que només existeix gràcies a la televisió i a la imatge, una gent que no té res per vendre, que no ha creat res, que no ha inventat res. Per existir i sobreviure en els mitjans, només els calen imbecilitats i provocacions. Els hem vist néixer i els veiem omplint hores de programes, portades de revistes, protagonistes de patolles sentimentals i tot el que vulguin.

AIXÒ QUE EN DIUEN 'TELEREALITAT' sembla que va néixer a Alemanya el 1967, on encara existeix el programa amb què començà, un *reality* que proposa al públic resoldre assumptes criminals a partir de reconstruccions i entrevistes. Fa pocs anys, als Estats Units s'explicaven en directe gravíssims merders familiars i el divorci que en derivava d'una parella californiana, en el programa *An American Family*, uns models de programa que ara ja són a totes les televisions del món, a casa nostra mateix en tenim exemples a dojo. Potser el

més famós per aquests verals és *Gran hermano*, amb el qual passa una cosa prou estranya. Quan en parlo amb gent, resulta que ningú no el mira, a la gran majoria li produeix rebuf –sento dir–, però resulta ser el programa amb més audiència de tota la península Ibèrica. L'èxit d'aquesta cosa és tan important com senzill i bàsic: posada en escena minimalista, no hi ha actors, no hi ha escenari ni guió, només càmeres enregistrant, un director i un presentador. De tot plegat en resulta que avui les referències del bon gust i de la cultura desapareixen devorades per un tor-

rent de vulgaritats que, sobretot, se sublimen a la televisió.

AQUESTA ANOMENADA telerealtat produeix una imatge artificial i fictícia del tracte entre persones com ara falses amistats, tractes agres, llàgrimes posades en escena, parelles fictícies que són com les rodes dentades que per avançar es mosseguen mútuament, cridòries i estrèpits per resoldre problemes a còpia d'impertinències i comportaments calculats sempre en funció de la càmera. S'hi fabriquen, s'hi preparen i s'hi mostren tota mena d'emocions, del cor i de l'entreuix, amb l'única finalitat de tenir audiència. D'aquests personatges Baudelaire en deia (perdonin) *héautontimorouménos*, qualificació amb què el famós poeta designava aquells que són els seus propis botxins. Bombolles de sabó: avui són moda, demà passat seran qual *fummo in aere ed in acqua la schiuma*, com diu el gran Dante *Commedia (Inferno 24, 47-51)*. Ah, per cert: l'única garantia contra el fet de passar de moda és no estar-hi mai. Evident de tota evidència.

“L'única garantia contra el fet de passar de moda és no estar-hi mai”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Protagonisme de la dona en la història

■ Marina Llansana acaba l'article "Ja sabem on són les dones" (19/01, El Punt Avui) amb la reflexió d'Isabel-Clara Simó, "les dones som més llestes; ens hem hagut d'espavilar, com fan tots els oprimits", m'ha fet reflexionar sobre l'oportunitat del moviment feminista. La meua filosofia del protagonisme de la dona en la història es basa en la Bíblia. I he deduït que l'home ha prevaricat no complint la veritat de la igualtat home-dona com deixa entendre la Bíblia quan diu que Déu creà l'home i la dona a imatge seva. I el fet és que la dona ha estat cabdal en la defensa de la humanitat. La periodista de referència denuncia el feble percentatge de dones en la premsa quan afirma: "La mitjana de l'últim

trimestre del 2019 revela que només el 29% dels articles i intervencions dels mitjans van ser encarregats a dones." I en un paràgraf posterior manifesta que les dones sobresurten per qualitat essent minoria. El nombre no supera mai la qualitat i la qualitat d'una minoria és més profitosa pel benestar dels pobles. En l'Estat espanyol actual, dissortadament la presència numèrica no és un argument gaire favorable al saber fer de la dona perquè la veu de la dona d'alguns partits no defensa una política democràtica. La política i l'economia esdevindran democràtiques quan la dignitat de la persona sigui veritablement centralitat. I al llarg de la història ha estat la dona qui ha fet el do de pit. La Bíblia ho confirma. Llegim els llibres d'Ester i Judit i l'anècdota de Moisés abandonat al riu, i foren tres dones que, salvant-lo, salva-

ren el poble jueu. I, si parem esment en el fet que la dona ha de callar a l'Església, descobrirem com santa Teresa va merèixer el títol de doctora. El procés vers la igualtat no s'hauria produït sense la intel·ligència femenina condemnada al silenci i sense els sacrificis de moltes dones que moriren en defensa de la seva veritat, com les Tretze Roses. I en aquest procés hi ha un perill i rau en el fet que assolir un càrrec com a dignitat suposa renunciar a la dignitat com a persona. I en la solució del problema, la gran lliçó, ens la dona la Bíblia. Només cal saber llegir.

JOAN SALA VILA
Granollers (Vallès Oriental)

La manca del català al cinema

■ Diumenge vaig anar al cine a Barcelona amb la família, un d'aquests cines amb moltes

sales que ofereixen pel·lícules d'estrena en VOSE. No recordo si havia anat mai un diumenge a la tarda a un cine modern i atractiu. El cas és que em va sorprendre l'enorme gentada que feia cua per entrar a les diverses sales. Imagino que això ocorre a tot Catalunya. I tota aquesta gent, milers probablement, han de sentir les pel·lícules doblades o llegir els subtítols en castellà. Pensem com faríem la nostra llengua més coneguda si es pogués escoltar i o llegir els subtítols en català. Malaguanada oportunitat! I això succeeix cada dia, 365 dies l'any, cada cap de setmana, 52 dissabtes i 52 diumenges l'any des de fa una pila d'anys. 40 potser? I encara se senten lamentacions de la manca d'utilització del català al carrer. Si no oferim la possibilitat de conèixerlo, per Déu!

INÉS TELL I DE PALLEJÀ
Barcelona

La frase del dia

“No podem perdre de vista que som a la presó perquè l'Estat ha decidit engegar una maquinària de venjança”

Oriol Junqueras, PRESIDENT D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Tribuna

Miriam Díez Bosch. Directora de l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura

Generativitat social

Generar és un verb positiu, creatiu i expansiu per natura. Hi ha un nou concepte en ciències socials que s'anomena generativitat social, i que als Estats Units i a Itàlia està molt més implementat que a les nostres contrades. Ho va encunyar el psicòleg Erikson i Dan MacAdam i el seu equip van estudiar el que s'anomena la personalitat generativa.

'GENERATIVITAT' és una paraula que ens remet a *gen*, *gènesi*, *genitor*, *genialitat*, *generositat*. És un mot que conté la creació dins seu. És un vocable que ens remet a una tasca central del desenvolupament en la maduresa que adopta diferents formes: de parentiu, productiva i/o cultural. Així, la generativitat implica respondre a les generacions més joves i desenvolupar i ensenyar diferents bagatges, coneixements i destreses a les generacions següents i potenciar així el sediment cultural. En grec, *genmaó* ens remet a donar llum, a néixer, engendrar, ser, originar-se, esdevenir. És un acte de traspàs, d'herència, de donar allò que ens ha estat donat als altres.

LA GENERATIVITAT SOCIAL és en el fons la capacitat dels humans de crear històries, estructures o relats que tinguin sentit i perpetuïn iniciatives bones, benèfiques i de transformació social.

MAURO MAGATTI, un dels seus defensors i divulgadors, en recorda els inicis: neix contra una visió ultraliberal del capitalisme que acaba amb societats hiperindividualistes, egoistes i tancades en si mateixes. En un seminari a Milà on vam estar discutint sobre aquesta noció, es va constatar que estem davant d'un "esclavatge voluntari", tal com va vaticinar Etienne La Boetie. Ens hem rendit a la tecnologia, que ens mana i ens és igual, "total, estem controlats per tots costats, ja no ve d'aquí". Doncs

sí, ve d'aquí, i els defensors de la generativitat social volen aturar aquesta capitulació davant del Déu tecnològic que ens determina i mana. És per això que busquen, per tot el món, exemples d'actors resilents, empreses, entitats, organitzacions i persones que intenten generar positivament idees i projectes tenint en compte més el bé de les persones que el de les màquines. Vaig explicar als amics milanesos que a la Garrotxa tenim un projecte singular que es diu La Fageda, i que respon a aquests mecanismes de generativitat social. La Fageda no fa iogurts, sinó que transforma persones. Cada vegada ens costarà més entendre la raó de ser dels projectes, perquè el criteri de la productivitat i l'eficiència ens estan erosionant de manera dramàtica. Allò que importa costa i és lent. La mateixa educació s'accelera, i tothom ja voldria néixer

“La generativitat social malda per deixar el món més ple d'honestedat i bon fer. Els pilars que la sostenen són l'agraïment, la capacitació, la creativitat, l'obertura

ensenyat i no haver de passar per primer, segon i tercer.

ESTEM DAVANT D'UNA NOVA MANERA de pensar i d'actuar personalment i col·lectivament que explica la possibilitat d'un tipus d'acció orientada socialment, creativa, connectiva, productiva i responsable, capaç d'impactar positivament en les formes de produir, innovar, viure, tenir cura... per organitzar-se, invertir, donant-vos una nova vida. La generativitat primer posa al món alguna idea, en una fase creativa, després en té cura, en una fase més organitzativa, i finalment deixa anar, en una fase transitiva.

PREGUNTEM-NOS en quina mesura som generatius socialment: potser tenim idees, les duem a terme de manera més o menys satisfactòria, però no les sabem traspasar. Quants negocis familiars han fracassat perquè la baula no s'ha mantingut, perquè hem sigut ineptes en collir la torxa. És un deure social i pedagògicament urgent preparar-nos per saber rebre, agrair. La generativitat no és passiva, però sí agraïda. No sempre som els primers de crear, organitzar, gestionar. A vegades –des de l'inici– som creats, ens organitzen la vida, ens cuiden. Que important que és dilucidar en quina fase ens trobem, i de qui ens hem de refiar. La generativitat social és una alarma que ens recorda que no estem sols, que podem crear i deixar empremta, però que sempre estem interconnectats i depenem dels altres. Dels seus valors ètics, de la seva humanitat. Els nostres darrers dies poden estar a les mans d'un *informer* honest, o tot al contrari. La generativitat social malda per deixar el món més ple d'honestedat i bon fer. Els pilars que la sostenen són l'agraïment, la capacitació, la creativitat, l'obertura. Sembla un concepte teòric, però és un sinònim del bon viure. No és poca cosa, no.

De set en set

Anna Carreras

Desig

El desig, quan no es manté actiu, roman latent com una nau invisible. Hi ha cossos que, mancats de carícies, treuen

l'olla del foc amb les mans perquè ja no es cremen. Tenen la pell impermeable a còpia d'encadenar fredors i ronsejar per laberints. Pitjor que no desitjar és la por de perdre el desig de desitjar. La natura desitja fort, aquests dies. Implora, ardida i superior, que la humanitat enllesteixi la seva cursa vers la destrucció del planeta. Felina, la natura només ataca quan s'ha sentit ferida, humiliada, abusada. Al carrer hi ha un grup d'homes ebris de fum, alcohol i

Pitjor que no desitjar és la por de perdre el desig de desitjar

mentida. Criden i s'insulten. Després s'abracen i cauen a terra. Desitgem allò que no donem per perdut. Des de la gàbia d'una nit sense lluna, recordem amb els dits i plorem amb la boca. El desig atura el rellotge i fixa la mirada interior en una pedra turquesa que pren forma d'escarabat. Hi ha persones cloroform que coneixen estratègies per generar un desig estrany, opiaci, quasi místic, des de la maleïda distància. Hi ha persones imant que atrauen epidermis i fecunden cervells en el temps de cloure una parpella. Hi ha, encara, persones amb desfici d'impossibles que un dia foren possibles basats en fets reals. Aquestes últimes sempre són artistes capaços de transformar el desig en el motor dels seus dies. Si poguessin, preservarien aquest desig en un flascó del segle passat i se'l prendrien, puntuals i afamats, enmig d'un ritual i en dosis homeopàtiques.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

El sector del videojoc mourà fins a 750 milions

Està previst que la indústria de jocs digitals doni feina a més de 5.000 persones enguany

Renfe ofereix 10.000 bitllets a 5 euros pel TAV de baix cost

Farà el trajecte Barcelona-Madrid amb tres freqüències diàries a partir del 6 d'abril

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Alfred Bosch Conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

“El que més ha d'interessar al PSOE és el no al suplicatori”

DIÀLEG • “Professionals de la mediació ens diuen que si han de fer més nosa que servei, potser que no hi entrin” **GARANTIES** • “De confiança en el PSOE i en Pedro Sánchez, ben poca. Ells sabran si volen governabilitat”

Emili Bella
BARCELONA

El conseller Alfred Bosch ofereix la primera entrevista del 2020 en un moment de gran efervescència per a l'independentisme en el front europeu.

Quan el món ens mira, què veu?

Veu que Catalunya i el govern defensen els valors europeus i que anem cap a la visió, que està girant en positiu, que més Europa és més Catalunya. La sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea [TJUE], anteriorment la reacció davant de la sentència abusiva del Tribunal Suprem i en general el contrast entre la repressió dels poders de l'Estat i la lluita de tots aquells que a Catalunya defensem la llibertat, la justícia, el diàleg i la pau, fan que cada cop es vegi més clar que el que es defensa des de Catalunya entronca amb els valors fonamentals europeus. S'està demostrant amb proves molt clares i concretes, com la sentència del TJUE que diu que a partir del cas català el que preval són la democràcia i els vots. En definitiva, veu els valors de la democràcia i el diàleg en què hem estat insistint durant més de dos anys i que al fi-

Cada cop es veu més clar que el que defensa Catalunya entronca amb els valors europeus

nal hem aconseguit arrossegar el PSOE cap a la taula de diàleg.

Encara és vist com un afer intern?

Cada cop menys, des que el cas és al Parlament Europeu, al TJUE, al grup de treball de les Nacions Unides sobre detencions arbitràries... Des que l'han abordat a fons Amnistia Internacional, la Comissió Internacional de Juristes, la Federació Internacional pels Drets Humans... Des que s'ha tractat als parlaments de la majoria de països europeus importants i al Consell d'Europa, que ha encarregat una investigació sobre el que està passant amb els presos polítics... És a dir, hi ha cada cop més evidències, ineludibles, que això no és un afer intern espanyol. El cas català és un cas europeu, i cada vegada queda més clar que com més Catalunya,

més Europa. La dimensió europea cada dia és més evident, sobretot des del moment en què s'està dient a uns presos polítics i exiliats que s'haurà de reconèixer la seva condició d'eurodiputats perquè els vots així ho van marcar. Les més altes instàncies europees estan dient clarament que som ciutadans europeus, amb els mateixos drets i deures que qualsevol altre, i que el nostre cas és un cas europeu que s'ha d'abordar en instàncies europees. Les instàncies europees, a més, ens donen la raó.

Veu possible el PSOE fent campanya per convèncer els seus col·legues socialistes europeus perquè votin no al suplicatori?

És el que més ha d'interessar al PSOE, perquè el PSOE no només ha necessitat els vots dels partits independentistes per a la investidura de Pedro Sánchez, sinó que també els necessitarà per als pressupostos i per a qualsevol llei important que vulgui tirar endavant, i els seus principals interlocutors són una persona que és a la presó i una persona que és a l'exili. Si aquestes dues persones poden operar lliurement des del Parlament Europeu, al PSOE li interessa tenir-los vius com a euro-

Alfred Bosch, amb la senyera i la bandera europea al seu despatx ■ ORIOL DURAN

diputats. És la millor manera de tenir uns interlocutors actius que realment tenen l'admiració, el respecte i l'ascendència que cal per poder negociar amb persones fortes i en actiu. No veig per què s'han d'oposar a aquesta perspectiva en l'horitzó d'un diàleg que porti a una solució democràtica sòlida, que posi fi a la repressió, que és el que els plantejem, i que a més permeti mantenir viva la legislatura de Pedro Sánchez.

Pot ser que els més antieuropeus o euroescèptics votin no a aquest suplicatori i la imatge dels suports a l'independentisme es tergiversi?

Pot ser que els partits espanyols apareguin com a antieuropeus, això pot ser. Pot ser que apare-

guin com a euroescèptics, perquè si voten a favor de suspendre la immunitat dels eurodiputats i de no reconèixer els eurodiputats electes, en el fons estaran qüestionant els valors centrals de l'Europa del segle XXI, estaran qüestionant l'arrel dels principis europeus, estaran qüestionant el Tractat de Lisboa, que és el tractat constitucional de l'Europa que tenim. Estaran dient que no són els vots els que valen, sinó les autoritats d'un estat membre; estaran trencant l'Europa que tant ha costat de construir. Podrien aparèixer com els antieuropeus. Aquells que diuen que aquests senyors han d'estar a la presó o a l'exili per les seves idees clarament estaran atemptant contra el cor de l'Europa democràtica

L'APUNT Seguim!(?)

Jordi Alemany

Nova setmana política agitada. I en van unes quantes, però qui sap si aquesta serà l'estocada definitiva a la ja fràgil mobilització independentista. De nou en l'horitzó l'escenari de la desobediència o l'acatament al Parlament. El primer és un escenari que en els últims anys ha acabat en judicis, intervencions d'institucions i garjola, i el segon és el mateix de les últimes dècades,

fent evident que l'autonomia cada cop és més limitada. Però el procés, amb errors i reculades, es va iniciar i els que l'han continuat ja sabien el pa que s'hi donava. I, si realment anava de veritat, vull creure que s'ha pensat que potser tornaran a caldre nous actors perquè aquell verb tan recurrent, allò del "Seguim!", sigui creïble.

que emergeix del feixisme, de les guerres mundials, de les grans catàstrofes del segle XX, una Europa que emergeix dient que hem d'anar cap a la pau, el diàleg i la democràcia. Si estan en contra de tot això i ho qüestionen, els antieuropeus seran aquells que votin per no reconèixer els eurodiputats catalans.

A canvi de què, el vot d'ERC als pressupostos de Pedro Sánchez?

A canvi que el diàleg sigui autèntic. Nosaltres, amb la investidura, hem assegurat que existeixi, que es constitueixi una mesa de diàleg polític, que per primer cop com a mínim en dos anys el govern espanyol, en lloc de dir que no hi ha res de què parlar i de refusar el diàleg, per necessitat l'hàgim arrossegat i

l'hàgim fet seure a la taula. Això ho aconseguim amb la investidura. Ara cal que el diàleg avanci. Tal com deia Gabriel Rufián al Congrés fa poc, sense diàleg no hi ha legislatura. Això inclou totes les mesures imaginables importants per a Pedro Sánchez, i els pressupostos en són una.

Hi ha d'haver un mediador a la taula de diàleg?

Parlo amb molts professionals de la mediació, en conec uns quants, i mitjancers que han estat molt útils en molts conflictes arreu del món. El que ens diuen és que tenen voluntat d'ajudar, però si veuen que fan més nosa que servei, potser que no hi entrin. Ara fa un any ja vam veure que la simple menció de la figura

d'un relator, que hauria de ser com un notari, que no és un mediador, no és un facilitador, va crear rebombori. A tota aquesta gent amb qui jo parlo sovint, els fa pensar que el més important és que es parli i es pugui arribar a acords, i si en algun moment es requereixen els seus serveis, ells contents de poder ajudar, però han de ser les dues parts que ho reclamin. Per la nostra part, no hi hauria cap problema, però ha de ser una cosa útil i que ens ajudi a avançar, no que provoqui en si mateixa un altre conflicte dins del conflicte, això no ho vol ningú.

Ho dic perquè es necessitaran garanties que el que es pacta es complirà. Ja s'ha donat el cas en el passat que el PSOE s'ha desdit

Si els partits espanyols voten sí al suplicatori, podrien aparèixer com a antieuropeus

de coses o no les ha complert. Aquest cop us en refieu?

No. De confiança en el PSOE i en Pedro Sánchez, ben poca. Només cal veure el que deien abans de les eleccions i el que diuen després empesos per la necessitat. És normal que hi hagi desconfiança en el teu adversari polític en ple conflicte, això és el que sol passar. Quines garanties hi ha? La principal garantia es diu legislatura. Ells sabran si volen estabilitat, si volen governabilitat. Pedro Sánchez haurà de reflexionar sobre si li interessa ser president del govern espanyol i continuar liderant un govern. Ell sabrà el que vol. I després, evidentment que hem demanat un marc de negociació que ofereixi garanties, i que, per tant, produeixi un calendari que es compleixi. Que qualsevol proposta que s'hi porti haurà de rebre contrapropostes, això s'ha acordat. Que el diàleg ha de ser entre governs: això és un reconeixement de la representativitat i la legitimitat dels dos governs. També la necessitat que tot això, acabi on acabi, sigui votat. Aquesta, per a nosaltres, és una garantia que la via europea prevaldrà: la democràcia és el que ha de prevaldre.

Després de l'eventual aprovació d'uns pressupostos a Espanya, no creu que la part catalana perdi marge de maniobra per negociar? No s'hauria de votar l'amnistia abans dels pressupostos?

El que hem de fer és constituir la mesa de diàleg, i això és urgent, precisament per parlar de coses com aquesta. A mi m'agradaria que tot es resolgués aquesta tarda, perquè esperar fins demà és massa llarg, però és possible que hi hàgim de posar una mica de tenacitat, aplom i resistència, perquè és possible que no sigui tan fàcil com voldríem o com creiem que ha de ser.

Vaig trucar a la ministra d'Exteriors i hem quedat que ens veuríem i parlaríem de tot

Coneix la nova ministra d'Afers Exteriors? Hi ha tractat?

No la conec de res, però li vaig trucar i vam estar parlant deu minuts al telèfon, una conversa de cortesia per dir que havíem de parlar. Jo penso que estic obligat a parlar amb els meus adversaris polítics. Si vols resoldre un conflicte, i hi ha un conflicte entre Catalunya i Espanya, el que cal fer és que els representants de cadascun dels països, en aquest cas el govern espanyol i el català, ens assegurem a parlar en un marc general de diàleg polític, en aquesta mesa que s'ha acordat arran de la investidura, però també ho hem de fer amb caràcter bilateral amb les àrees que ens ocupen. Jo vaig tenir molt clar, i la iniciativa va ser meua, que havia de trucar a la ministra per felicitar-la i dir que hem de seure i parlar sobre les relacions internacionals i l'acció exterior.

Hi ha predisposició per part seva?

Sí. Hem quedat que ens veuríem i parlaríem de tot, hem de fer el menú per veure quins són els temes que podem abordar i veure si hi ha possibilitat o no d'acord; com a mínim, rebaixar tota aquella hostilitat que vam trobar amb el ministre Josep Borrell.

Amb la marxa de Borrell s'ha acabat la judicialització en matèria d'Exteriors?

No ho sé. El que sí que puc dir és que amb Borrell hi va haver una judicialització ben accelerada. Al final ens portaven als tribunals gairebé pel fet d'agafar l'avió. Hi havia clarament la voluntat que Catalunya no fes acció exterior, una voluntat que cau fora de la legalitat, perquè el que estem fent és perfectament legal, legítim i una necessitat. Nosaltres estem complint amb la nostra

Passa a la pàgina següent

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Alfred Bosch Conseller d'Acció Exterior, Relacions Institucionals i Transparència

Ve de la pàgina anterior

obligació, entra dins del marc legal, perquè la llei d'acció exterior deixa molt clar que les delegacions són les oficines institucionals del govern a l'exterior. Està reconegut i acceptadíssim.

Ara Borrell és el cap de la diplomàcia europea. No sé si el preferia de ministre.

Els pagesos de Rússia, en temps del tsar, tenien una benedicció particular que era "Que Déu guardi el tsar molts anys i el mantingui tan allunyat de nosaltres com sigui possible". No sé si en aquest cas es podrien aplicar aquests bons desitjos.

Pedro Sánchez remarca molt que la primera ministra escocesa, Nicola Sturgeon, descarta la via unilateral.

Aquí els unilaterals són el govern espanyol i els poders de l'Estat, el *deep state*, els poders fàctics, que decideixen apostar unilateralment per les porres, els tribunals, la presó i l'exili. Aquests són els que empenyen tot aquest procés, que volem dialogat, pacífic i democràtic, cap a situacions unilaterals. Evidentment, Sturgeon això no ho vol, i per això està proposant al govern britànic seure a parlar, com van fer al seu moment Alex Salmond i David Cameron. Nosaltres diem el mateix que Sturgeon, exactament el mateix, l'entendem perfectament. La unilateralitat d'un estat que diu "No hi ha res de què parlar, això no es pot votar, us enviarem tropes policials i us posarem a la presó" és el que no vol Sturgeon, i nosaltres tampoc. Ells de moment no s'ho han trobat al damunt; nosaltres, sí.

Quines són les pròximes fites en delegacions exteriors i amb quin calendari?

Ara en tenim quinze, i totes estan operatives, amb els delegats respectius cobrint països o àrees més àmplies. Hem aconseguit una cosa que no era fàcil: mantenir aquesta xarxa de representació a l'exterior malgrat l'ofensiva judicial, política i policial. No oblidem el *Borrellgate*. Malgrat aquesta ofensiva i aquesta hostilitat clara, hem aconseguit fer acció exterior, créixer en la nostra implantació al món. Jo al principi vaig dir que l'objectiu era ser presents als cinc continents; en tenim quatre. Si em doneu prou temps, complirem amb l'objectiu.

El TSJC va anul·lar la restitució d'algunes delegacions, però els decrets ja estaven substituïts.

El conseller Bosch, al seu despatx a les Cases dels Canonges ■ ORIOL DURAN

Per menys de la meitat de les nostres delegacions, Andalusia triplica el nostre pressupost

En tota aquesta qüestió dels decrets, l'equip d'Exteriors ha estat prou intel·ligent per trobar alternatives a cada obstacle, com quan Borrell va presentar recursos contra sis delegacions per qüestions de forma: es van fer nous decrets i quan els antics decrets van acabar suspesos, els nous ja estaven en vigor. S'ha donat la contradicció una mica surrealista que els tribunals espanyols han acabat derogant els decrets d'unes delegacions que ja estaven derogats. Deuen tenir molt temps lliure per dedicar-se a derogar coses

que ja estan derogades. És un cas ben curiós que segur que algun dia a les facultats de dret es podrà estudiar. Ara mateix no tenim cap decret de creació de delegacions que estigui als tribunals. S'ha de reconèixer i aplaudir la feina de l'equip d'Exteriors, que ha aconseguit continuar treballant i fent la feina malgrat tots els obstacles i impediments, que han estat molts.

Com afecten els nous pressupostos el seu departament?

Ens afecten poc, perquè som el departament que té el pressupost més baix. Això de vegades no se sap, no s'explica. Tota la feina que fem és a partir de recursos molt migrats. A més, el gros del pressupost, que per al 2020 voreja els 70 milions –ha crescut una mica–, se'n va a cooperació al desenvolupament. En el departament que tinc el plaer de dirigir, a l'entorn de la meitat dels recursos són d'ajuda al desenvolupament, per intentar fer un món millor, per resoldre els desequilibris i les injustícies que es produeixen al món.

Els recursos que destinem a la nostra representació a l'exterior, les delegacions, per exemple, són molt modestos i creixen molt poc. La cooperació creix de manera més apreciable: amb aquest nou pressupost, si és que finalment l'aprova el Parlament, haurem crescut a l'entorn d'un 40% respecte als comptes prorrogats amb què treballàvem fins ara. Pel que fa a les delegacions, potser un 10%. Estàvem en uns 6,5 milions aproximadament i ara ens n'anem cap als 7,5. Només cal observar que, en el cas d'Andalusia, la representació exterior té un pressupost de 24 milions, i tenen menys de la meitat de delegacions que nosaltres. Per menys de la meitat de les nostres delegacions, tripliquen el nostre pressupost. Qui ens parli de *chiringuitos* i de malversació per fer propaganda, que miri el seu propi melic i els governs en els quals participa. I no parlem del Ministeri d'Afers Exteriors espanyol, que té un pressupost a l'entorn dels 2.000 milions.

Del que es queixava el PP és que el 70% dels viatges del govern són a Brussel·les.

Em remeto a les dades. L'any passat vaig fer 33 viatges, a Brussel·les crec que en vaig fer dos i els vaig fer per tal de coordinar els delegats, que ens hem de reunir a Brussel·les perquè una de les delegades, Meritxell Serret, no pot tornar i això ens obliga a fer reunions a Brussel·les. Si no l'haguessin empatit, reprimint i castigat, Meritxell Serret podria venir a Barcelona com qualsevol altre delegat, les podríem fer aquí, jo podria anar a les reunions amb metro i no caldria que agafés l'avió per anar a Brussel·les.

Demaneven que Meritxell Serret comparegués al Parlament.

El que els demanaria és que abans demanin que s'acabin totes les causes de persecució contra persones amb idees polítiques diferents de les seves, perquè aleshores el que ells diuen que volen es compliria automàticament. Si Meritxell Serret, o qualsevol altre cas, el president Puigdemont o els que estan a la presó, Junqueras mateix, si qualsevol d'aquestes persones no hagués estat acusada, empatada, perseguida, tancada a la presó o empesa a l'exili, no estaríem parlant de tot això. Suposo que seria la millor manera de donar satisfacció a aquestes peticions de Ciutadans que comparegui gent que és a l'exili o que no anem a veure gent que és a l'exili. Jo els demanaria una mica de coherència a tota aquesta gent que provoca una situació altament irregular i injusta i que després encara ens acusa de fer el que podem per treballar en aquestes condicions tan irregulars i injustes. La cosa realment arriba a un punt que és feridor. És feridor que diguin aquestes coses.

Quins viatges té previstos pròximament?

A Brussel·les [riu]. Brussel·les és la capital d'Europa, és lògic que el responsable d'Exteriors hi vagi sovint. Hi tenim la delegació més important. Hi ha moltes de les coses que es tracten a les institucions europees on hem de ser, agradi o no agradi, és la nostra obligació. Hem de poder anar a Brussel·les a parlar de sanitat, d'educació, d'agricultura. Són qüestions en què tenim competències exclusives, hem de complir amb les nostres obligacions. A Brussel·les farem, com fem de vegades, una reunió dels delegats perquè és l'única manera de reunir-nos tots, sense excepció, i que hi pugui ser Meritxell Serret. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Iglesias manté que vol els presos polítics lliures

El vicepresident espanyol preferiria veure'ls "negociant a les institucions"

Redacció
BARCELONA

El líder d'Unides Podem, ara com a vicepresident espanyol de Drets Socials i l'Agenda 2030, continua mantenint, com ho va fer durant la campanya electoral, que prefereix veure els "dirigents independentistes negociant a les institucions" i que no li agrada "veure'ls a la presó". Així ho afirmava en una entrevista que va publicar diumenge *La Vanguardia*, tot i que també va deixar clar que no correspon al govern espanyol determinar la situació processal d'Oriol Junqueras i la resta de presos polítics. La recepta del vicepresident espanyol per a Catalunya és "diàleg, diàleg i diàleg" i adverteix que els acords en les negociacions no seran satisfactoris per a tothom. Sobre si Carles Puigdemont ha de jugar algun paper en la negociació, Iglesias assegura que "cada partit decideix qui els representa independentment de la situació processal o geogràfica".

Les paraules d'Iglesias arriben dos dies abans que Oriol Junqueras, Jordi Turull, Raül Romeva, Joaquim Forn, Josep Rull i Dolors Bassa facin acte de presència amb permís al Parlament per declarar en la comissió d'investigació sobre l'aplicació de l'article 155 de dimarts. Aahir, en una entrevista a Catalunya Ràdio, van assegurar que explicaran com l'aplicació d'aquest article de la Constitució va perjudicar el funcionament de l'administració catalana i dels serveis que presta. Preguntats sobre com afrontaran veure excompans d'hemicicle que van defensar el seu empresonament, Junqueras va ser contundent: "Tard o d'hora havia d'arribar el moment en què ens haurien de mirar als ulls. A veure com aguanten la mirada." Per la seva banda, Dolors Bassa respon que "potser

la pregunta és quin sentiment els produirà a ells. Ens podran mirar a la cara i saludar-nos com si res no hagués passat?", mentre que la resta assegura que hi acudirà sense rancúnia. A les concentracions de

suport als diputats prevista per dimarts d'Òmnium i ANC, el col·lectiu *Urquinaona ho tornarem a fer* ha convocat per avui a les dues de la tarda una mobilització de dos dies al parc de la Ciutadella. ■

Iglesias prenent possessió del càrrec a La Zarzuela el 13 de gener passat ■ EFE

MAD-ZGZ-BCN-MAD

10.000

BITLLETS
BITLLETS
BITLLETS

A
5€*

durant

10 DIES

*PREU PER TRAJECTE

A PARTIR DEL
27 DE GENER

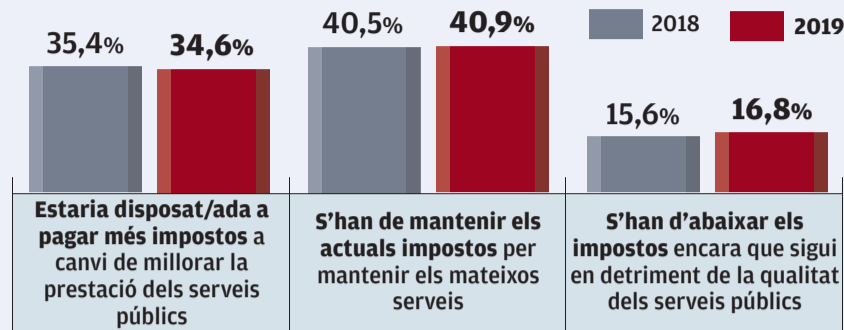
Compra els teus bitllets
a avlorenfe.com

renfe
avlo

Alta velocitat per a tots

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Opinió dels catalans sobre la pujada d'impostos

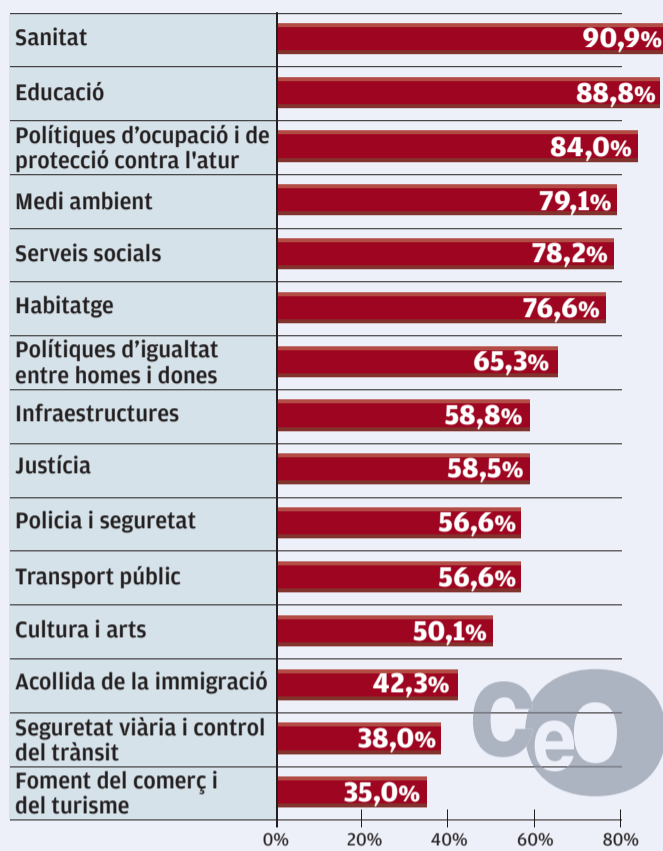

Posició segons record de vot al Parlament de Catalunya (%)

(Desembre del 2017)

	C	JUNTS PER CATALUNYA	ERC	PSC	ICV-EUPV	CUP	PP
Estaria disposat/ada a pagar més impostos a canvi de millorar la prestació dels serveis públics	34,6	22,1	44,8	45,3	41,2	50,1	54,7
S'han de mantenir els actuals impostos per mantenir els mateixos serveis	40,9	52,8	37,4	39,4	47,4	34,3	29,9
S'han d'abaixar els impostos encara que sigui en detriment de la qualitat dels serveis públics	16,8	16,6	11,8	9,7	8,0	9,7	1,5

Àrees de despesa del govern a les quals s'hauria de dedicar més diners

44,8% dels seus votants són favorables a suportar més pressió fiscal, mentre que un 37,4% aposten per mantenir-la i un 11,8%, per reduir-la. Aquesta mateixa tendència, tot i que amb percentatges diferents, és la que es dona entre les bases d'ERC, els comuns i la CUP. En canvi, entre l'electorat del PSC, una formació d'esquerra alineada teòricament amb les polítiques considerades redistributives, són més els que advoquen per deixar els impostos tal com estan (47,4%) que no pas els que voldrien pujar-los (41,2%). Són, però, els simpatitzants de Cs (22,1%) i del PP (17,6%) els menys convençuts, i de molt, de la necessitat d'aplicar mesures contributives a l'alça. I, en inversa proporció, els populars són els més entusiastes (29,5%) amb la idea de revertir-les a la baixa.

On cal destinar els diners

Al marge de com es poden obtenir més ingressos, el baròmetre del CEO també pregunta en què creuen que s'hauria de gastar els diners la Generalitat. L'opinió generalitzada és que s'han de destinar, per aquest ordre, a polítiques de sanitat, educació i foment de l'ocupació de qualitat. En els tres casos, a més, no s'aprecien divergències destacables en funció del comportament electoral dels enquestats. Són prioritats compartides. No passa el mateix, però, quan es parla de medi ambient, molt més prioritari per al votant de la CUP que per al de Cs. I, de totes les matèries possibles, les que es considera que necessiten menys recursos públics són el foment del turisme i el consum. ■

Només un 35% dels catalans defensen apujar els impostos

■ Els votants de Cs i el PP, i en menys grau els del PSC, són els més contraris a augmentar la pressió fiscal ■ Els ciutadans demanen invertir més en sanitat i educació, i menys en turisme i comerç

Francesc Espiga
BARCELONA

Amb el debat dels pressupostos de la Generalitat encara fumejant, i amb l'increment de la pressió fiscal a les rendes més altes —com ara les que ingressen més de 90.000 euros l'any— com

un element de controvèrsia, el darrer estudi demoscòpic del Centre d'Estudis d'Opinió (CEO) dedica un capítol a indagar, justament, sobre el grau d'acceptació social d'aquestes mesures. I davant la pregunta de si s'està disposat a pagar més impostos a canvi

de millorar els serveis públics, un 34,6% dels enquestats responen que no. El percentatge és tímidament inferior al que es va obtenir en un estudi fet l'any passat, quan els partidaris d'aquesta política contributiva arribaven al 35,4%. Per contra, un

40,9% dels catalans propugnen mantenir la pressió fiscal —dotze mesos enrere, eren el 40,5%—, mentre que els que apelen a abaixar-la sumen el 16,8%, respecte al 15,6% de l'informe anterior.

A l'hora de segmentar aquestes opinions en fun-

ció de les preferències electorals de cadascú, apareixen tendències que criden l'atenció. És el cas, per exemple, de JxCat, una formació que obertament sempre s'ha mostrat molt bel·ligerant amb la pujada d'impostos com ara el de successions. Doncs bé, un

JxCat reitera la negativa a inhabilitar Torra

Redacció
BARCELONA

El Parlament afronta avui una sessió que, ja d'entrada, es preveu convulsa per les darreres resolucions de la Junta Electoral Central (JEC) i el Tribunal Suprem que insten a retirar l'acta de diputat al president Quim Torra arran

d'una sentència condemnatòria per desobediència. Durant tot el cap de setmana, els partits independentistes han estat estudiant alternatives per intentar preservar el càrrec de Torra i alhora blindar-se de possibles conseqüències judicials. Què passarà avui, però, no ho sap ben bé ningú, però el

vicepresident de la cambra i alhora diputat de JxCat, Josep Costa, va reiterar dissabte a la nit a TV3 que la seva formació no es planteja la inhabilitació del president. "Crec que la mesa de la cambra es ratificarà en el que ja ha decidit en anteriors reunions, i és que només els òrgans parlamentaris po-

den decidir posar fi al mandat d'un diputat", va ser la seva reflexió, en plena sintonia amb el que JxCat ha estat defensant fins ara. Per la seva banda, el diputat d'En Comú Podem al Congrés Joan Mena va manifestar ahir que, malgrat que Torra perdi l'acta de diputat, pot continuar com a cap de l'executiu. "El que hem de fer és aplicar la normativa", va assegurar alhora, però, que va instar el president a dimitir. "S'ha demostrat que el govern està profundament esgotat", va reblar. ■

El president, Quim Torra, i el vicepresident del Parlament i diputat de JxCat, Josep Costa, en una imatge d'arxiu ■ ACN